

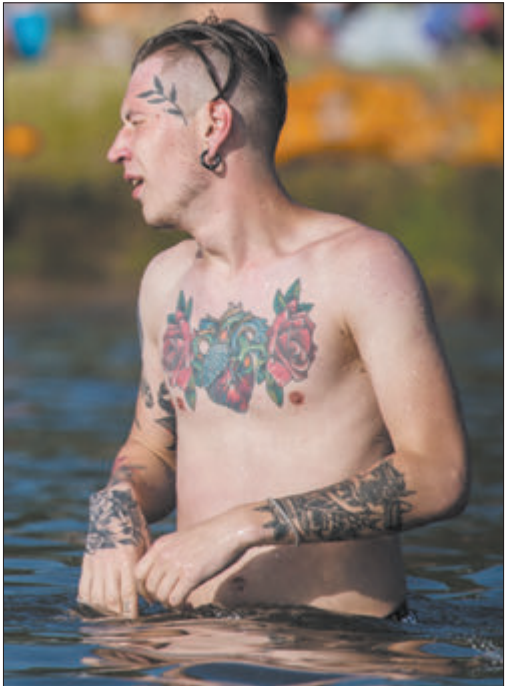
SEX=БАЛЯСЫ

## НА МОВЕ АБЛІЧЧА

...Нягледзячы на даволі-такі халаднаватае надвор'е (а сёлета нехта іншае заспеў?), ён стаяў на пешаходным пераходзе насупраць мяне на другім баку вуліцы ў чаканні зялёнага святла святлафора (а хацелася сказаць, што ў спадзяванні дачакацца сапраўднага лета) басанож. У шатландскім кілце з абавязковай сумачкай на поясе. Рукі і ногі маладога чалавека былі ўсе ў татуіроўках. На твары — пірсінг. Мочка аднаго вуха была расцягнута тунэлем памерам з добры сподачак. У другім вуху тунэль быў больш сціплы. Там жа, у вухах, тырчэлі навушнікі. На галаве... Ну, такі адмысловы «хаер», валасы, вядома, пафарбаваныя. Хлопец глядзеў у экран гаджэта і не звяртаў ні на кога ўвагі.

А ўсе пешаходы навокал — хто з усмешкай, хто са здзіўленнем — толькі яго аднаго і разглядалі. Выглядаў ён сапраўды досыць экзатычна. («Добра там, дзе мяне няма. Калі не верыце, магу прыйсці!») Ужо і святлафор мала каго цікавіў, калі загарэлася зялёнае святло, толькі тады мінакі нібы крыху ачомаліся. («Пяшчотны пацалунак ззаду ў шыю. Вельмі кранальны і інтымны момант. Не разумою, чаму людзі ў метро так з-за гэтага псіхуюць».) Малады чалавек, усё так жа не адрываючы вачэй ад экрана тэлефона, ступіў на праезную частку. Было зразумела, што яго абсалютна не цікавіць меркаванне навакольных, з іншага боку, ён цудоўна ўсведамляў, якой увагай карыстаецца. («Не такая страшная бяда, як праз прызму свайго ўспрымання з надрывам і безвыходнасцю праз мастацтва яе падносіць творчы чалавек».)

Шчыра скажу, нягледзячы на свой знешні выгляд, хлопец выклікаў у мяне сімпатыю. Усё гэта «буйства фарбаў» яму, як не дзіўна, пасавала. (Памятаецца з мультыка? «Ногі... Крылы... Галоўнае — хвост!») Адзінае, засталася пытанні... Кожны з нас імкнецца данесці да навакольных нейкую інфармацыю не толькі вербальным шляхам і не абавязкова заўсёды ўсвядомлена. Мова цела, жэстаў, знешнасці таксама часам могуць даць сёе-тое для роздуму. Інакш не бывае. (Памятаецца, як гаварылі героі мультфільма «Следства вядуць Калабікі»? «— Або нешта здарылася, або адно з двух».) Я не такі вялікі знаўца маладзёжных субкультур, але было відавочна, што побач са мной прайшло не проста кароткае «пасланне» навакольным, а як мінімум усе тамы «Вайны і міру».



Фота Ніжэе БУЖКН.

«— Я ўчора ледзьве з жонкай не развёўся. — А чаму «ледзьве»? — Мы пасварыліся, яна сказала, што сыходзіць ад мяне, але перад выходам так доўга наносіла макіяж, што забылася, куды збіралася».)

Канешне, менавіта яны, жанчыны, першыя ў справе такіх адмысловых «пасланняў» навакольным і найперш мужчынам. Не перастаюць здзіўляць з году ў год. Памятаецца, яшчэ зусім нядаўна ў дзяўчат былі ў модзе пафарбаваныя ў яркі колер падпахі? Кіслотны колер па задуме павінен быў гарманіраваць з валасамі і дапаўняць вобраз. Як вам? («Нішто так не дэмаралізуе працуюніка, як шатландскія парашутысты».) Забудзьцеся, гэта ўчарашні дзень! Новы модны вулічны (не на подыуме) трэнд — выпіраючыя пад празрыстым адзеннем саскі. Простае павелічэнне грудзей — гэта ўжо не цікава! Амерыканскія пластычныя хірургі цяпер працуюць, як на канвееры, робячы саскі больш выпуклымі, выкарыстоўваючы татуаж, асвятляючы ці, наадварот, зацямяючы іх. («Аднойчы ў цырульні ты не пасаромеешся дастаць руку з-пад накідкі, каб пачасаць нос. Усё, дзяцінства скончылася ў гэты момант».) Ну, з гэтай модой я яшчэ пагаджуся. Хоць пры такім леце калі тое вока адпачне? («— Чаму зноў губы абветраныя? — Надвор'е і дзяўчаты. — Гэта як? — Дзяўчаты так апранаюцца, што, праходзячы міма, аблізваешся. А на вуліцы вецер...»)

Хоць нядаўна ў Вялікабрытаніі звольнілі барменшу, якая прыйшла на работу без бюстгалтэра. Кіраўніцтва ўстанова прапанавала дзяўчыне вярнуць на сцябе гэты прадмет гардэробу, але барменша адмовілася і страціла працу. Яна сказала, што адчула сябе прыніжанай і пераканалася ў...непрафесіяналізме сваіх ужо колішніх калег. («Больш ведаеш — мацней помсціш».) Вось і зразумей іх, гэтых замежнікаў-мужчын. Дзяўчаты ў масы прыгажосць прасоўваюць, ды што там — новы модны трэнд, а тыя... («Жыццё — гэта адзін суцэльны парадокс. Не верыце? Вось вам просты прыклад. Упакоўка для піцы квадратная, сама піца — круглая, а ядучы яе, наразаючы на трохвугольнікі...»)

Калі з жаночымі выпукласцямі ўсё адносна бяскрыўдна, дык наступная навіна моцна здзівіла. Вы ведалі, што апошні піск пластычнай хірургіі — не павялічэнне, а... ушыванне вуснаў? («Калі ранкам чысціла зубы, і ракавіну ўпаў таракан... З аднаго боку я разумела, што ён упаў са столі, але ў той жа час з'явілася нейкае адчуванне, што ў галаве ім ужо цеснавата...») У модзе аперацыя, якая дазваляе стварыць пачуццёвы выгіб і падкрэсліць так званы «лук Купідона». Верхняя губа пасля такой хірургічнай маніпуляцыі набывае акрэсленую форму літары «М» — вельмі папулярную ў Японіі і азіяцкіх краінах. («— Пачалуй мяне ў знак прымірэння. — А дзе ён у цябе?») Але ўшыванне — дастаткова хваравітая і «крывавая» аперацыя. («— Чаму ты не застаўся ў яе начаваць? — У яе прозвішча Багамол...») Вось і хочацца спытаць: ці варта яго таго? Суцяшае толькі тое, што новы трэнд з-за дарагоўлі аперацыі наўрад ці стане масавым. Тое і добра. («Усім прынцэс падавай. А я Папялушку хачу!»)

Кастусь ХАЦЕЛАЎ-ЗМАГЕЛАЎ.

## «У дзясочым калектыве заўсёды ёсць канкурэнцыя»

(Заканчэнне.

Пачатак на 1-й стар. «ЧЗ».)

— *Калі даведаліся пра тое, што прайшлі адбор, якія былі эмоцыі?*

**Марына:** — У мяне быў ступар! Спачатку не паверыла. Была ў радасным шоку і мая мама. Памятаю, як пачалі пісаць і тэлефановаць з віншаваннямі знаёмыя і сябры.

**Тая:** — Я ўбачыла ролік у сацыяльнай сетцы, дзе Аляксандр аб'яўляў імёны дзяўчат, якія прайшлі адбор. Скакала па кватэры ад шчасця, калі пачула сваё прозвішча. Дома ў той момант былі сваякроў і кот. Яны ж і падзялілі са мной гэты радасны момант (*усміхаецца*).

Калі ж даведаліся сябры, спачатку трохі дзівіліся, а потым віншавалі і прасілі ўзяць для іх аўтограф у Аляксандра.

— *Ці пазнаюць на вуліцы?*

**Дана:** — На вуліцах, на жаль, пакуль яшчэ не пазнаюць. Але я думаю, усё яшчэ наперадзе.

**Марына:** — А вось у мяне бывала некалькі разоў: бачылі дзесьці і пачыналі крычаць: «Мілка!» Гэта, канешне, прыемна.

**Тая:** — Вось было зусім нядаўна: я прыйшла на канцэрт гурта «NAVIBAND» у Гомелі, і перад уваходам у залу да мяне падышла наша фанатка з просьбай пакінуць аўтограф і працягнула білет на канцэрт. Канешне ж, білет я псаваць не стала, а замест гэтага прапанавала зрабіць сумеснае фота.

— *Ці прыйшлося змяняць свой стыль, калі трапілі ў гурт?*

**Тая:** — Прычоску і колер валасоў мне не мянялі, бо Аляксандр Рыбак адразу ведаў, які тып дзяўчат яму патрэбны: славянкі са светлымі вачыма і русымі валасамі. Так што я «ўпісалася».

**Тая:** — На шчасце, не. Аднак падчас падрыхтоўкі да «Еўрафэсту» кожны дзень у нас былі інтэрв'ю і здымкі. Шчыра кажучы, прывыкнуць да штодзённай парадна-выхадной вопраткі і «бавой афарбоўкі» атрымалася не адразу.

— *Хто распрацоўвае вам стыль, стварае ўборы для выступленняў?*

**Тая:** — Нашы сцэнічныя касцюмы — справа рук дызайнера Наталлі Ляхавец. Пры стварэнні вобразаў улічваецца наша меркаванне, а таксама асаблівасці фігуры кожнай. Так, захоўваюцца агульная ідэя і стыль, але касцюмы атрымліваюцца розныя, падкрэсліваюцца наша індывідуальнасць.

— *Вы — дзясочы калектыў. Ці ёсць сярод вас канкурэнцыя? Альбо вы сяброўкі?*

**Марына:** — Уяўляецца: мы ні разу за тры гады сур'ёзна не пасварыліся! Вядома, бываюць маленькія спрэчкі, але гэта некрытычна.

**Тая:** — Здаровае канкурэнцыя — рухавік прагрэсу. Так, бывала ўсялякае: сварыліся, мірыліся... Але самае галоўнае, што мы пры гэтым захоўваем павагу і любоў адна да адной. Таму любая спрэчка заканчваецца цёплымі абдымкамі і ўзаемнымі выбачэннямі.

— *Ці цяжка працаваць з Аляксандрам Рыбаком?*

**Тая:** — Ён патрабавальны. У той жа час гэта сябе цалкам апраўдвае. Аляксандр ніколі не патрабаваў ад нас немагчымага, а толькі працаві-



тасці, даверу, шчырасці ў выкананні і поўнай аддачы на рэпетыцыях і выступленнях.

**Дана:** — Калі ёсць пэўная мэта, то да яе мы павінны прыйсці любымі шляхамі: складана гэта ці не, ужо не важна.

— *Уяўляецца: мы ні разу за тры гады сур'ёзна не пасварыліся! Вядома, бываюць маленькія спрэчкі, але гэта некрытычна.*

**Марына:** — Часам ён не можа выказаць сваю думку па-руску, але мы ўсё роўна яго разумеем.

— *На якіх мовах выконваецца песні? Па-нарвежску яшчэ не спяваеце?*

**Тая:** — Мы спяваем на беларускай, рускай і англійскай мовах. Што тычыцца нарвежскай — выдатная ідэя. Самы час «закінуць вуду» і прапановаць Аляксандру напісаць для нас новую песню.

— *Куды ездзіце на гастролі? Дзе падабаецца больш за ўсё?*

**Марына:** — Мы былі ў розных гарадах Беларусі, але самым яркім і запамінальным для мяне стаў Віцебск. Там мы ўдзельнічалі ў «Славянскім базары».

**Тая:** — А мне больш за ўсё падабаецца выступаць у родным Гомелі. Таму што дома і сцены дапамагаюць.

— *Ці ёсць нейкі сакрэт: як заставацца прыгожай, свежай і бадзёрай, калі прыходзіцца рана ўставаць на гастролі і класіцца спаць позна з-за канцэрта?*

**Марына:** — Займацца спортам, не забываць есці і быць спакойнай — для мяне гэта галоўнае, каб быць у добрым настроі.

**Тая:** — Не піць шмат вады на ноч, мець добры крем для зняцця сінюў пад вачыма.

**Тая:** — Мне дапамагаюць моцная кава і кантрасны душ. Ёсць яшчэ мноства карысных і эфектыўных працэдур, але на іх, як правіла, у шчыльным графіку часу не застаецца.

**Дана:** — А я лічу, што калі займаешся любімай справай, аддаешся ўвесь гледачам і табе рады, то

адчуванне бадзёрасці застаецца само сабой.

— *Ці будзеце яшчэ ўдзельнічаць у нацыянальным адборы на «Еўрабачанне»?*

**Тая:** — Чаму б і не. Жаданне і сілы ёсць, засталася самае малое — напісаць хіт.

— *Вы жывяце ў розных гарадах Беларусі. Ці складана працаваць адна з адной на адлегласці?*

**Тая:** — Складана, але магчыма. Было б жаданне. Часта даводзіцца паўтараць песні ў аўтобусе па дарозе на канцэрт.

— *Ці карыстаецца беларускай мовай у жыцці або толькі на сцэне, у песнях?*

**Тая:** — Карыстаюся, асабліва за мяжой, калі даю інтэрв'ю. Дарэчы, я вучылася ў беларускамоўнай школе ў Ракаве, і мая сям'я таксама размаўляе па-беларуску.

— *Аляксандр ніколі не патрабаваў ад нас немагчымага, а толькі працавітасці, даверу, шчырасці ў выкананні і поўнай аддачы на рэпетыцыях і выступленнях.*

**Тая:** — Я пішу песні на беларускай мове, на ёй жа кантактаваць з публікай са сцэны, але ў побыце пакуль што размаўляю па-руску.

— *Ці будучы яшчэ ў хуткім часе новыя песні і кліпы?*

**Тая:** — Так, будучы. Але няхай гэта стане сюрпрызам, адкрываць карты раней часу не хочацца.

— *Як удаецца сумяшчаць сцэну і асабістае жыццё?*

**Марына:** — У гэтай справе патрэбны чалавек, які паважліва і з разуменнем ставіцца да тваёй прафесіі. Але мае сэрца зараз свабоднае.

**Тая:** — Муж мяне з хаты не гоніць (*смяецца*). Быць прыкладнай жонкай, сустракаць яго пасля работы баршчом, хлебам-соллю графік не дазваляе. Але чым менш мы праводзім часу разам, тым больш цэннім хвіліны, калі мы побач.

Ганна БАГІНО. bahino@vziazda.by

**ЧЫРВОНКА**  
 Чырвоная змена

РЭГІСТРАЦЫЙНАЕ ПАСВЕДЧАННЕ №12

ад 19 лютага 2009 года выдана

Міністэрствам інфармацыі Рэспублікі Беларусь.

Заснавальнікі газеты —

рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда»,  
грамадскае аб'яднанне «Беларускі рэспубліканскі саюз моладзі».

Дырэктар — галоўны рэдактар

СУХАРУКАЎ Павел Якаўлевіч.

Адказныя за выпуск: рэдактар аддзела

Надзея НІКАЛАЕВА, рэдактар аддзела Сяргей РАСОЛЬКА.

Выдавец — рэдакцыйна-выдавецкая ўстанова «Выдавецкі дом «Звязда».

Адрас рэдакцыі: 220013, г. Мінск, вул. Б. Хмяльніцкага, 10А.

Кантактныя тэлефоны: 292 44 12, 287 17 41.

e-mail: info@vziazda.by

Газета адрукавана ў Рэспубліканскім унітарным прадпрыемстве

«Выдавецтва «Беларускі Дом друку».

ЛД №02330/0494179 ад 03.04.2009.

220013, г. Мінск, пр. Незалежнасці, 79.

Тыраж 20.008.

Нумар падпісаны ў 19.30 19.07.2017 г.